

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΤΟΜΟΣ ΚΗ΄.

Συνδρομή ἑτησία: Ἐν Ἑλλάδι φρ. 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. 20. — Αἱ συνδρομαὶ ἔρχονται ἀπὸ 1 Ἰανουαρίου ἑκάστ. ἔτους καὶ εἶναι ἑτησίαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ὁδ. Παρθεναγωγείου 14.

17 Σεπτεμβρ. 1889.

Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΟΙΚΟΣ

Κατήρχετο μὲ βῆμα μᾶλλον ἐσπευσμένον τὴν Ἑρμαϊκὴν ὁδὸν πολυάνθρωπον κατὰ τὴν πρωϊνὴν ἐκείνην ὥραν καὶ θορυβώδη περὶ τὸ τέρμα τῆς, ὅτε μὲν ἀνερχόμενος ἐπὶ τοῦ στενοτατοῦ πεζοδρομίου, ὅτε δὲ καταβαίνων πάλιν εἰς τὸ μέσον, διαγκωνιζόμενος μὲ τοὺς πεζοὺς διαβάτας, ἀποφεύγων δι' αὐτοματικῶν κινήσεων τὴν ἀδιακοπὸν σχεδὸν γραμμὴν τῶν ὀχημάτων, τῶν λεωφορείων, τῶν ἐπιμήκων φορτηγῶν ἀμαξίων, ἄτινα κατὰφορτα ἐξ ἐμπορευμάτων ἔβαινον βαρέως μετὰ γοεροῦ τριγμοῦ πρὸς τὴν πόλιν. Αἱ ἀτάκτως πνέουσαι ῥίπαὶ τοῦ δυτικοῦ ἀνέμου, αἱ ἐξεγείρουσαι στροβίλους κοινορτοῦ ἔσειον βιαίως τὰ κράσπεδα τῆς ἀνοικτῆς μελαίνης βεδιγκότας του καὶ κατέστιζον διὰ λευκοῦ χρώματος τὰ ἱμάτιά του, τὸν ὑψηλὸν πῖλόν του καὶ τὸ κομψὸν βραχὺ καὶ εἰς ὄξυ ἀπολήγον μαῦρον γένειον, τὸ προσθέτον ἀρρενωπὴν χάριν εἰς τὴν νοήμονα καὶ ἐλκυστικὴν φυσιογνωμίαν του.

Ὅτε ἔφθασεν εἰς τὴν πρὸ τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ μικρὰν πλατεῖαν, ὃ ἠνίοχος μίᾳς τῶν σταθμευοσῶν αὐτόθι ἀμαξῶν ἐφώνησε πρὸς αὐτὸν μετὰ τινος χαιρεκᾶκου προθυμίας, κροταλιζῶν ἄμα τὴν μᾶστιγά του :

— Ἀφεντικό!.. ἔφυγεν ὁ σιδηροδρομος... πάει!..

Καὶ ἠκούετο τῶ ὄντι ἐκεῖ πέραν τῆς γαφύρας ὃ ὄξυς συριγμὸς καὶ τὸ ἤχηρὸν ἄσθμα τῆς ἀμαξοστοιχίας, ἣτις ἔβαινεν ὀλοταχῶς πρὸς τὸν Πειραιᾶ ἐρευγομένη πυκνὰς ἑλικας μαῦρου καπνοῦ.

— Ὅριστε, ἀφεντικό, ἐπανάλαθεν ὁ ἀμαξηλάτης, κόπιασε ἐδῶ νὰ πάμε... σὲ τρία τέταρτα εἶμαστ' ἐκεῖ... πέντε φράγκα μοναχὰ νὰ δώσης...

Πλὴν αὐτὸς χωρὶς νὰ προσέξῃ διέσχισε τὴν πλατεῖαν καὶ ἐτρέπη πρὸς τὴν πειραικὴν ὁδὸν, λευκάζουσαν ἐκ τοῦ κοινορτοῦ, ἐρήμην, μελαγχολικὴν. Ἐβάδιζε σύννους, μετριάσας ἤδη τὴν σπουδὴν ὡς διαφυγὼν τὴν τύρβην τῆς πόλεως καὶ εὐχαριστούμενος νὰ μένη μόνος, βεβυθισμένος εἰς τοὺς διαλογισμοὺς του.

Ὁ καιρὸς ἀληθῶς δὲν ἦτο πρόσφορος διὰ περίπατον ἔροχικόν. Ὁ Φεβρουάριος εὕρισκετο περὶ

τὰ μέσα καὶ ἤρχιζον μὲν νὰ χλοάζωσιν οἱ ἀγροί, καὶ ἡ ἀμυγδαλὴ ἐπεδείκνυεν ἤδη ὄπισθεν τῶν τοίχων τῶν κήπων τὴν πρώϊμον ἀνθοστεφῆ στολὴν τῶν κλώνων τῆς· ἀλλ' ὁ οὐρανὸς ἦτο σκυθρωπός, ἡ ἀτμόσφαιρα θολή, ὃ ἐλαιῶν πέραν ἐφαίνετο πολὺ φαῖός, σχεδὸν ζοφερός καὶ κάτω ἐκεῖ, πρὸς τὸν Αἰγάλεων παρήρχοντο ἀεροποροῦντα βιαίως νέφη θολὰ ἐγκυμονοῦντα τὸν ὄμβρον. Τὸ πένθος τοῦ χειμῶνος ἐπλανᾶτο ἀκόμη ἐπὶ τῆς γῆς· τὸ συγκεκριασμένον φῶς τῆς ἡμέρας περιέβαλλε διὰ μείζονος ἔτι μελαγχολικῆς πενιχρότητος τοὺς ἀπομεμονωμένους ἀγροτικούς οἰκίσκους, κεκλεισμένους καὶ ἐρήμους, οἱ δὲ συστραμμένοι κλώνες τῶν κλημάτων τῶν ἀμπελῶν ὠμοίαζον πρὸς ἀνθρώπινα μέλη συσπώμενα ὑπὸ τῆς ἀγωνίας. Τὴν σιγὴν ἐτάραττεν ὃ θροῦς τῶν συνταρασσομένων φυλλωμάτων· σπανίως ἀντήχει φευγαλέον βραχὺ κελᾶδημα σεισοπυγίδος χαμαιπετοῦς.

Ἄλλ' ὃ νέος ἀνὴρ δὲν προσεῖχεν εἰς τὸν καιρὸν· δὲν τὸν εἶχε κἄν λάβῃ διόλου ὑπ' ὄψιν του ὅτε ἐξῆλθε, διότι ἄλλως ἀντὶ τοῦ λεπτοῦ κομψοῦ ῥαβδίου ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα του καὶ ἔσειεν ἐνίοτε μὲ νευρικὸν κίνημα, θὰ ἐλάμβανε τὸ ἀλεξιθρόχιόν του, ἐξερχόμενος τῆς οἰκίας του. Πλὴν ὅτε τὸ ἔλαβεν ὁμοῦ μετὰ τοῦ πῖλου του ἐκ τοῦ παρὰ τὴν εἰσοδὸν κρεμαστήρος διανοεῖτο μόνον πῶς νὰ εὐρεθῇ τὸ ταχύτερον ἔξω, πῶς ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ κατῆλθεν ὀρμητικῶς τὰς βαθμιδάς, ἐνῶ ὃ μικρὸς υἱὸς του ὃ πενταέτης Ἀλέκος ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κλίμακος τὸν ἔβλεπεν ἐκπεπληγμένος καὶ τοῦ ἐφώναζεν ὡς κατήρχετο.

— Ποῦ πάς, μπαμπά;.. ποῦ πάς;..

Ποῦ ἐπήγαινε; οὐδ' αὐτὸς τὸ εἴξευρεν. Ἐξῆλθεν ἀσκοπῶς, διατελῶν ὑπὸ τὸ κράτος σφοδρᾶς νευρικῆς ἐξάψεως, ὅτε δὲ εὐρέθη εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ καὶ προύχωρσε κατερχόμενος αὐτὴν ἐσυλλογίσθη αἰφνης νὰ μεταβῇ εἰς Πειραιᾶ· εἰς μίαν στιγμὴν μάλιστα παροξυσμοῦ ἐσκέφθη νὰ ἐπιβιθασθῇ εἰς κανὲν ἀτμόπλοιο ἐκ τῶν ἀποπλεόντων κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς Σύρον, εἰς Βῶλον, εἰς Ναύπλιον, ἀδιάφορον ποῦ, ἀλλὰ μακρὰν τῶν Ἀθηνῶν ὅπως δῆποτε νὰ διατρίψῃ δέκα ἡμέρας, εἴκοσι ἡμέρας. Καὶ νὰ μὴ γράψῃ οὔτε κεν εἰς τὴν οἰκογένειάν του, ὅχι νὰ

μὴ γράψῃ! Εἶχε μερικά χρήματα ἐπάνω του, ἀλλὰ θὰ παρελάμβανε καὶ ἐκ Πειραιῶς ὅπου εὐρίσκοντο πολλοὶ φίλοι καὶ πελάται του. Καὶ ἔπειτα θὰ ἔβλεπε τί θὰ ἔκαμνε· θὰ ἔβλεπεν ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιστρέψῃ ὀπίσω ἢ ἐπιστρέφων εἰς ποῖα διαθήματα νὰ προβῇ.

Ἐπειτα ὅτε ἤκουσεν ἐκ τοῦ ἀμυζηλάτου ὅτι ἡ ἀμαξοστοιχία εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ, ἠδιαφορήσεν. Τί τὸν ἐμελλεν ἐπὶ τέλους ἂν ἐφθανε καὶ μετὰ μίαν ὥραν εἰς Πειραιᾶ; τόσον τὸ καλλίτερον μάλιστα, διότι θὰ περιεπάτει, θὰ ἦτο μόνος, θ' ἀφίνετο ἐλεύθερος εἰς τὰς σκέψεις του.

Καὶ ἐξηκολούθει νὰ βαδίζῃ σκεπτικός, καθόσον δὲ προὔχῃρει καὶ παρεθῆρει τὰς ἐξελισσομένης ἔμπροσθέν του ἀγροτικῆς σκηνογραφίας, αἷτινες ἔφερον πᾶσαι τὴν μελαγχολικὴν σφραγίδα τῆς χειμερίου νάρκης, ἐξίστατο διότι εὐρίσκετο αὐτὸς ἐκεῖ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἀντὶ νὰ εὐρίσκηται εἰς τὸ γραφεῖόν του φορῶν ἀνέτως τὸν κοιτωνίτην του, καθήμενος ἀναπαυτικῶς παρὰ τὴν τράπεζαν καὶ ἀναγινώσκων τὴν πρωινήν ἐφημερίδα, πρὶν ἢ ἐπιδοθῇ εἰς τὴν καθημερινὴν ἐργασίαν τῆς μελέτης τῶν δικογραφῶν του. Ἡπόρει διότι δὲν εἶχεν ἴδη προσερχομένην πρὸς αὐτὸν τὴν Λιλὴν, τὴν πρωτότοκον θυγατέρα του, θελκτικώτατον κοράσιον ἐπτὰ μόλις ἐτῶν κομψὸν καὶ φιλάρεσκον ἤδη, τελείαν μικρὰν δεσποινίδα, ἣτις τακτικῶς κατὰ πᾶσαν πρωίαν προσήρχετο πρὶν μεταβῆ εἰς τὸ σχολεῖον συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ ὑπρέτου, νὰ τὸν ἀσπασθῇ καί... νὰ τὸν φορολογῆσῃ, τρυφερῶς ἐκθιάζουσα αὐτὸν εἰς τὴν χορηγίαν τῶν ὀλίγων κερματίων τῶν ἀπαιτουμένων διὰ τὴν καθ' ὁδὸν ἀγορὰν τῶν ἀπαραιτήτων λιχνευμάτων. Ἐξεπλήττετο διότι δὲν ἤκουε τὰς συνήθεις θορυβώδεις ἀνδραγαθίας τοῦ μικροῦ Ἀλέκου, χαριστάτου ἀλλ' ἀ καὶ ζωνοτάτου μικροῦ κατεργάρη, φοβήτρου τοῦ γραφεῖου του, μεταβαλόντος πολλὰκις τὰ χαρτόσημα εἰς χαρτίνους περικεφαλαίας, ἐμβάλλοντος εἰς ἀναστάτῳσιν ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν ἀπὸ τὸ πρῶν ὅτε ἐξηγείρετο μέχρι τῆς ἐσπέρας ὅτε ἀπεκοιμάτο κατὰ προτίμησιν ἐπὶ τῶν γονάτων τοῦ μπαμπᾶ του. Αἱ ἀναμνήσεις αὗται τοῦ καθημερινοῦ ἡμέρου οἰκογενειακοῦ του βίου, ἀφ' οὗ βιαίως ἀπεσπάτο τὴν πρωίαν ἐκείνην, ἐπήρχοντο βραχδαίαι, ἀκατάσχετοι εἰς τὸ πνεῦμά του καὶ ἐξήγειρον εἰς τὴν ψυχὴν του συνκισθήματα λυπηρὰ, ἐπώδυνα.

Ὅχι, δὲν ἦτο εὐτυχὴς ὁ Ἀνδρέας Μάνθος· δὲν ἦτο, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ εἶνε. Διδάκτωρ τῆς νομικῆς τοῦ Πανεπιστημίου, ἀρίστου μάλιστα κατὰ τὰς ἐξετάσεις, τελειοποιηθεὶς βραδύτερον ἐν Γερμανίᾳ, νοήμων φιλεργός, εὐγενὴς τοῦ τρόπου ἠθροκίμει ἐν τῷ δικηγορικῷ σταδίῳ. Εἶχε δημιουργήσῃ ἀρίστην κοινωνικὴν θέσιν, ἢ δὲ ἐπιστημονικὴν του φήμη οὐριοδρόμει αἰσίως.

Τῇ ἀπαιτήσῃ τῶν συγγενῶν του συνῆψεν ἄμα τῇ ἐνάρξει τοῦ σταδίου του, πρὸ ἐννέα ἐτῶν συνοικέσιον ζηλευτὸν ἐξασφάλισαν αὐτῷ δαφιλῆ τὴν ὑλικὴν εὐημερίαν· ἀφ' ἐτέρου ὅμως ὁ γάμος του ἀπέβη αὐτῷ πηγὴ ἀστείρευτος θλίψεως καὶ δυστυχίας. Ἡ σύζυγός του ἦτο χαρακτῆρος δεσποτικοῦ, ὑπερόπτου, εὐερεθίστου, τὸ ἀσυμβίβαστον δὲ τῶν ἰδιωμάτων τοῦ νεαροῦ ζεύγους δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκδηλωθῇ καὶ νὰ δημιουργήσῃ οἰκογενειακὸν καθεστὸς δυσάρεστον. Ὁ αἰσθηματίας καὶ ὄνειροπόλος Ἀνδρέας—μὴ λησμονῶμεν δὲ ὅτι εἶχεν ὑποβάλλῃ ἄλλοτε εἰς τὸν Βουτσαϊῶν ποιητικὸν διαγωνισμὸν μίαν λυρικήν συλλογὴν, εἰς τὴν ὅποιαν οἱ Ἑλληνοδίκαι ἀνεῦρον «χροιᾶν λαμαρτίνειον»!—εὐρίσκων ἀντὶ τοῦ πρᾶου καὶ ἡμέρου θάλπου τῆς στοργῆς, ψυχρότητα καὶ ἀδιαφορίαν ἠναγκάσθη ἐνώρως νὰ παραιτηθῇ τῶν ἰλαρῶν σχεδίων περὶ τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου καὶ τῶν ἀθῶων αὐτοῦ καὶ εἰρηνικῶν τέρψεων, ὅσα ἡ ποιητικὴ ψυχὴ του εἶχε πρότερον ἀναπλάσῃ. Κατ' ἀρχὰς ἐγόγγυσεν, ἠδημόνησεν, ἐξανέστη, ἠθέλησεν εὐθύς νὰ διαρρήξῃ πᾶσαν σχέσιν, ν' ἀπαλλαγῇ ἐγκαίρως τοῦ βαρέος ἐκείνου ζυγοῦ. Πλὴν ἡ ἐλπίς καὶ ἡ προσδοκία ἐνδεχομένης βελτιώσεως τῆς καταστάσεως συνεκράτησαν αὐτόν· εἶτα ἐπῆλθεν ἡ ἐξοικείωσις, ἣτις τὸν κατέστησεν ὑπομονητικώτερον καὶ εὐπειθέστερον· τέλος δὲ σὺν τῷ χρόνῳ ἡ γέννησις τῶν δύο τέκνων του τὸν ἐδέσμευσεν ὀλοσχερῶς, τὸν προσήλωσε δι' ἀρρήκτων δεσμῶν πατρικῆς στοργῆς εἰς τὴν καταστασιν ἐκείνην. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ἄλλως τε ὅτι αὐτὸς χαρακτῆρὸς ὢν ἠπιωτέρου, καθίστατο ὁσημέραι ἐνδοτικώτερος πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ σκανδάλου, οὕτω δὲ ἡ κατάστασις μὴ παύουσα πάντοτε ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε λυπηρὰ, εἶχεν ὅμως καὶ τὰς περιόδους τῆς ἀνακωχῆς καὶ τῆς εἰρήνης. Κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας, ὅτε ἡ διχόνοια δὲν ἐπεσκιάζε μὲ τὰς μαύρας τῆς πτέρυγας τὴν οἰκογενειακὴν του στέγην, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἄς ἀνέμενε καὶ ἐπόθει ὡς ὁ κάτοικος τῶν κατεψυγμένων χωρῶν προσδοκᾷ τὴν ἑαρινὴν εὐδίαν, ἄς προπτοίμαζε καὶ ἐπέσπευδεν αὐτὸς ὁ ἴδιος τεχνέντως διὰ παντοίων ὑπυχωρήσεων, θυσῶν, σκοπίμων ὑπεισηγήσεων, ὁ ταλαίπωρος Ἀνδρέας ἀνεγεννάτο. Τὸ εὐείδες ἀνδρικὸν πρόσωπόν του ἠκτινοβόλει, ἀπερρόφα μετ' εὐφροσύνης τὴν ἀόριστον ἐκείνην ὀκνηρὰν ἠδονὴν τὴν πηγαζούσαν ἐκ τῶν παντοίων καὶ αὐτῶν τῶν μάλλον ἀπαρτηρήτων λεπτομερειῶν τοῦ κατ' οἶκον ζῆν, τοῦ home, ἐλησμόναι τὸ παρελθὸν καὶ ἄφινε νὰ βαυκαλίζῃ τὸ πνεῦμα του ἢ πλάνη τοῦ μέλλοντος. Μετ' ὀλίγου ὅμως καὶ πάλιν ὁ ὀρίζων ἐξοφοῦτο, αἱ χρυσαὶ ἡμέραι ἐφυγαδύοντο καὶ ἡ θεὰ Ἐρις ἐσεῖε χαιρεκάκως ἐντὸς τοῦ οἴκου τὴν φοινικίδα τοῦ πολέμου. Ὅπως δὲ

έμεσολάβουν και περίοδοι γαλήνης οὕτω τάνά-
 παλιν ἐπήρχοντο και κρίσεις σφοδραὶ και ὀξυ-
 τатаι, καθ' ἃς ἐβρεμεν ἀπειλητικὴ ἢ θύελλα
 τῆς ὀργῆς. Κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας ὁ Ἄν-
 δρέας συνησθάνετο ὅλον τὸ βάρος τῶν ἀλύσειών
 του, ὠρθοῦτο ἀποφασιστικός, προκαλῶν ἀντί
 νὰ ὑποχωρῇ, ἔτοιμος νὰ προβῇ εἰς τὰ ἔσχατα,
 νὰ συντρίψῃ διὰ τῶν ἰδίων του χειρῶν τὰ πάντα,
 λησμονῶν και αὐτὴν τὴν πρὸς τὰ τέκνα του
 ἀγάπην, ἀποφασίζων ἐν μιᾷ στιγμῇ και αὐτὰ
 ἀκόμη νὰ θυσιάσῃ ὅπως σωθῇ, ὅπως ἀπομα-
 κρυνθῇ.

Τὰς σκηνὰς δὲ ταύτας προεκάλουν ἀφορμαὶ
 ἐλάχισται, μία μηδαμινὴ παρατήρησις, μία
 παρεξήγησις, ἥτις ἀντὶ εὐχερῶς διαλευκαιομένη
 ν' ἀπολήξῃ εἰς τρυφερόν συμβιβασμόν δι' ἐνός
 ἀσπασμοῦ, ἀπέληγεν εἰς πικροχολόν λογομα-
 χίαν. Ἦρκει ἡ ἀγορὰ ἐνός ἀντικειμένου, ἡ ἀ-
 ταξία ἐνός τῶν παιδίων, ἡ, ὅπως κατ' ἐκείνην
 τὴν πρῶταν, ἡ χορηγία ἀδείας ὀλίγων ὠρῶν
 πρὸς τὴν ὑπηρετίαν χωρὶς πρότερον νὰ ζητηθῇ
 ἡ συγκατάθεσις τῆς κυρίας. Ἡ φιλονεικία ὑπῆρ-
 ξε σφοδρὰ και ἀφοῦ πλέον ἡ ὑπομονὴ τοῦ συζύ-
 γου ἐξηντλήθη, ὠχρίων οὗτος, τρέμων ἐκ τῆς
 ὀργῆς, κατεχόμενος ὑπὸ σφοδρᾶς νευρικῆς ταρα-
 χῆς, θέλων ν' ἀποφύγῃ σκηνὰς σοβαρωτέρας ἀνοι-
 κείους πρὸς τὸν χαρακτήρα του και τὴν κοινω-
 νικὴν του θέσιν, ἐνεδύθη ἐν τάχει και ἐξῆλθε,
 μὴ ἀκούων καν τοὺς λόγους οὓς ἀπέτεινεν αὐ-
 τῷ ὁ μικρὸς υἱὸς του. Κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ὥραν
 βαδίζων ἀσκόπως εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς, ἐξε-
 γείρων ἀνά πᾶν βῆμα τὸν παχύν κονιορτόν τοῦ
 ἐδάφους της, ἐκλανώμενος ἀνά μέσον τῶν μέ-
 λαχχολικῶν ἐκείνων τοποθεσιῶν ὑπὸ τὸν φαῖόν
 οὐρανὸν τοῦ χειμῶνος, εὐρισχόμενος τόσον μακρὰν
 τοῦ οἴκου του ἐν στιγμῇ τόσον ἀσυνήθει, ἐσυλ-
 λογίζετο τὰ διατρέξαντα ἐν πρὸς ἐν, ἤκουεν
 ἀκόμη τὴν ὀξεῖαν λαλίαν τῆς συζύγου του και
 τοὺς πικροὺς της λόγους, ἔβλεπεν ἐν τῇ παραι-
 σθήσει του ἐνώπιόν του τὴν σάσιν της. Ἐνεθυ-
 μεῖτο ἄλλας ἐκδρομὰς, ἃς εἶχεν ἐπιχειρήσῃ
 ἄλλοτε ἐν τοιαύτῃ πρῶτην ὥρᾳ, ἀλλὰ φαι-
 δρός, ζωηρὸς ὑπὸ περιστάσεις λίαν εὐχαρί-
 στους. Καὶ ἀνεπόλει κατόπιν τοὺς ζηλευτοὺς
 χρόνους τῆς νεότητός του, ὅτε ἦτο ἀκόμη ἐλευ-
 θερος, ὅτε αἱ κοινωνικαὶ ὑποχρεώσεις δὲν ἦσαν
 δι' αὐτὸν ἐφιάλτης, ἀλλ' ἀφορμαὶ τέρψεως, ὅτε
 τὸν περιέβαλλεν ἐντὸς τοῦ πατρικοῦ του οἴκου
 ἀτάραχος ἀτμόσφαιρα εἰρήνης και ἀγάπης. Καὶ
 ἦπατο τὸ πνεῦμά του ἀκατασχέτον πρὸς συν-
 ἀντησιν παλαιῶν ἰδανικῶν ἐγκαταλειφθέντων
 ἀλλὰ μὴ λησμονηθέντων, ἅτινα ἐν ἡμέραις τοι-
 αύταις δοκιμασίας, μετὰ σφοδρὸν ψυχικὸν κλύ-
 δωνα ἀνέκυπτον ἐκ τοῦ θαλοῦ βάθους τοῦ παρελ-
 θόντος, φέροντα ὅλην τὴν δρόσον, ὅλην τὴν χάριν,
 ὅλον τὸ γόητρον τῆς νεότητος και τὴν ἐπιπρό-

θετον φαντασιώδη αἴγλην, δι' ἧς τὰ περιβάλλει
 ἢ μεταμέλεια. Διήρχοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
 ὄπασαίαι νεανίδων ἐλαφρῶς περιδινουμένων ἐντὸς
 μυροβόλου αἰθούσης ὑπὸ τοὺς ὀτὲ μὲν χαύνους,
 ὀτὲ δὲ γοργοὺς ἤχους τῆς ὀρχήστρας· ἀνεσκίρτα
 αἴφνης ὑπὸ τὸ βλέμμα ὅπερ ἐξηκόντιζον ἐπ' αὐ-
 τοῦ ἀγενείου ἔτι νεανίου δύο φλογεραὶ ὀφθαλμοὶ
 ἀπὸ τοῦ βάθους θεωρεῖον ἐν τῷ θεάτρῳ· ἡ χεὶρ
 του ἐνόμιζεν ὅτι ἔψαυεν ἀκόμη τὸν χνοώδη κόσ-
 συμβόν, ὃν εἶχεν ἀποσπάσῃ ἄλλοτε ἀπὸ μιᾶς
 γυναικείας ἐσθῆτος και ὃν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διε-
 τήρησεν εὐλαβῶς ἐντὸς τῆς κρύπτῃς τοῦ γρα-
 φείου, ἕως ὅτου ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ γάμου
 του παρέδωκεν εἰς τὸ πῦρ μὲ στωϊκὴν χεῖρα ὅλα
 ἐκείνα τὰ ποικίλα ἐνθύμια τῶν ἐρώτων του.
 Καὶ ἡ μία ἀνάμνησις ἔφερε τὴν ἄλλην και ὁ
 εἰρμός τῶν ιδεῶν του περιεπλέκετο ἐπ' ἀπειρον
 διαρκῶς ἐκτρεπόμενος ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ὅσακις
 ἐκάστοτε ἀνένηφεν ἐκ τῆς ῥέμβης, ἠπόρει διὰ
 τὴν ιδέα, ἥτις κατεῖχε τὸ πνεῦμά του ἐκείνην
 τὴν στιγμὴν, μόλις δὲ και μετὰ κόπου παλιν
 δρομῶν νοερῶς ἀνεύρισκε τὴν ἀφετηρίαν.

Ὑπὸ τοιούτων σκέψεων κατεχόμενος ἐξηκο-
 λούθει νὰ βαδίζῃ ἀνωμάλως, σπεύδων τὸ βῆμα
 ὅσακις σκέψις τις ἢ ἀνάμνησις δυσάρετος ἐπήρ-
 χετο εἰς τὸν νοῦν του ὡσανεὶ ἤθελε ν' ἀντιπαρέλ-
 θη πρὸ αὐτῆς ταχέως, μετριάζων δὲ αὐτὸ ὅσα-
 κις κατεῖχε τὸ πνεῦμά του εὐχάριστος ἢ παρή-
 γορος λογισμός, τύπτων ἐνίοτε διὰ τοῦ λεπτοῦ
 βραβδίου του τὰ σκέλη τῆς ἀναξυρίδος του ὅπως
 ἀποτινάξῃ τὸν κονιορτόν. Εἶχε φθάσῃ ἤδη εἰς
 τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ὅπου κείνται αἱ Παράρχαι.
 Ἐστάθμευον πρὸ αὐτῶν ὑπὸ τὰ ζῦλινα προστε-
 γασματὰ των μερικῶν ἡδοιπόρων και μία ἄμαξα
 προεργωμένη ἐκ Πειραιῶς. Ὑπηρετῆς τις περιέ-
 φερεν ἐπὶ δίσκου λουκούμια ἀπεξηραμμένα ὡς νὰ
 ἦσαν τεμαχία τιάνου ἐπιπεπασμένα δι' ἀλευ-
 ρου και μικροσκοπικὰ ποτήρια ρακῆς ἢ ῥωμίου.
 Ἐτερος δὲ ὑπηρετῆς ἐκράτει κάδον πλήρη ὕ-
 δατος ὑπὸ τὸ στόμα τῶν ἵππων, οἵτινες συχνά-
 κισ διέκοπτον τὴν πόσιν ὅπως ἐκφέρωσιν ἐκ τῶν
 ἀποσταζόντων ὕδωρ μυκτῆρων των θορυβώδη
 χρεμετισμόν· σμῆνος νησῶν και χηνῶν συνε-
 τάρασσε μετὰ κλαγγῆς τὸ παρὰ τὸ στρογγύλον
 φρέαρ λιμνάζον ἀκαθαρτόν ὕδωρ. Ὁ ἀνεμος
 ἐξηγριούτο ὅλον ἐν· κάτω ἐκεῖ εἰς τὸ Φάληρον
 ἐφαίνετο τρικυμιωδῶς συντεταραγμένον τὸ πέ-
 λαγος και ὁ ἀφρὸς τῶν κυμάτων συγχεόμενος
 μὲ τὴν ἐπιπλανωμένην ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὀμί-
 χλην. Ἐμπροσθέν του, ἐγγύτερον, αἱ ὑψηλαὶ κα-
 πνοδοχαὶ τῶν ἐργοστασιῶν τοῦ Πειραιῶς ἐκά-
 πνιζον ὡς προσφρατῶς σθεσθεῖσαι νεκρῶσιμοι δά-
 δες και τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνέμου παρέφερε τὸν
 πυκνὸν κατ' ἀρχὰς και βαθμηδὸν ἀραιούμενον
 καπνὸν των. Οἱ μεγάλοι, τερατωδῶς διεσταλμέ-
 νοι και ἀγρίως λευκαζόντες ὀφθαλμοὶ τῶν διὰ

βαναύσου χρωστῆρος ἐπὶ τοῦ τοίχου τῶν Πα-
ραγκῶν ἐζωγραφημένων μερῶν, στρατιωτῶν
ἄγγλων ἀπιθάνων, ὀπλιτῶν ἀρχαίων φασματω-
δῶν σειόντων τὸ δόρυ μὲ χεῖρα ἐξηθρωμένην,
ἐφαίνοντο ἀτενίζοντες τὸν σκυθρωπὸν καὶ σύν-
νον διαβάτην μετ' εὐήθους ἀπλανείας.

Ὁ Ἀνδρέας ἐπόθει τὴν μόνωσιν. Εἶδε μίαν
ὁδὸν πλαγίαν διανοιγομένην ἐκεῖ που δεξιόθεν
καὶ εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν ἀδιστακτως. Ἡ ὁδὸς
αὕτη, ἣτις ἴτο μᾶλλον ἀτραπός, ἔβαινε διὰ μέ-
σου ἀγρῶν καὶ ἀμπελώνων πρὸς τὸν ἐλαιῶνα.
Ὁ Ἀνδρέας τὴν ἐξέλεξε τυχαίως· ἀλλὰ τὸ
ἀληθές εἶνε ὅτι ἡ παρέκκλισις του ἴτο καὶ ὀλί-
γον τι σκόπιμος. Ἀπὸ τινων ἤδη στιγμῶν, λε-
ληθότως, ἐνῶ τὸ πνεῦμά του ἐπλανᾶτο εἰς τοὺς
λαθουρίθους τῶν ἀναμνήσεων, εἶχε ἤδη προσελ-
κυσθῆ τὴν προσοχὴν του ἐρυθρὰ τις οἰκία ἐξο-
χικὴ κειμένη εἰς τὸ μέσον τῆς πεδιάδος, εἰς
ἀπόστασιν τριακοσίων περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς
κυρίας λεωφόρου, ἡ δὲ πλαγία ὁδὸς εἰς ἣν εἰσ-
ῆλθε διήρχετο ἀκριβῶς πρὸ τῆς οἰκίας ταύτης.
Ἦτο κομψὴ ἔπαυλις, ἀπερίττου ἀλλὰ χαριεντος
ῤυθμοῦ, μὲ τὰς τοίχους κεχρωματισμένους ἐρυ-
θροῦς, μὲ τὰ περιζώματα λευκά, μὲ τὰ κιγκλι-
δωτὰ παραθύρα πράσινα. Ἡ λιθινὴ κλιμαξ ἦτις
ἐκ τῆς αὐλῆς ἦγε πρὸς τὸν ἀνώτερον ὄροφον
ἐκοσμεῖτο ὑπὸ μεγάλων ἀνοθοχείων, ἐν οἷς
ἐφύοντο κάκτοι καὶ θάμνοι ἀνθοαλλεῖς. Κλιμα
ἀμπέλου ἀναρριχώμενον ἐσχημάτιζε πυκνόφυλλο
καὶ σκιερὰν κατὰ τὸ θέρος ἀνδενδράδα
ἐντὸς τῆς αὐλῆς ὑποβασταζομένην ὑπὸ σιδηρῶν
ῤάβδων. Παρὰ τὸ ἀέτωμα ἐκείτο ἄνδρον πε-
ριζωννύμενον ὑπὸ δρυφάκτου λιθίνου. Ὅπισθεν
ἐξετείνετο κῆπος εὐρύχωρος πλήρης δένδρων
ὀπωροφόρων, καθὰ ἐμαρτύρει ὁ μακρόθεν ἐπιδει-
κνυόμενος λευκὸς κόσμος τῆς ἀμυγδαλῆς. Μία
αἰξ ἔβασκε παρὰ τὴν εἴσοδον, ἐνῶ ἀρκεταὶ πε-
ριστερὰ περιίπταντο ἐντὸς τοῦ κήπου, ἐνθα πι-
θανὸν ὑπῆρχε καὶ ἡ ἀφανὴς ἐκ τῆς ὕδου κα-
τοικία των.

Ὁ Ἀνδρέας ἐβλεπε τὸν ἐρυθρὸν αὐτὸν οἶκον,
τὸν παρετῆρει ἀτενῶς, προσηλῶν ἐξ ὀλοκλήρου
τὴν προσοχὴν του ἐπ' αὐτοῦ, τὸ δὲ πνεῦμά του
διατελοῦν πάντοτε ὑπὸ τὸ κράτος τῶν θλιθερῶν
ἐντυπώσεων τῆς καταταραξάσης αὐτὸν σκηνῆς,
συνεδύαζεν ἀκουσίως τὰς ἰδικὰς του περιστάσεις
μὲ τὴν εὐφρόσυτον θεάν τῆς ἐπαύλεως. Ἐφαίνετο
τῷ ὄντι ἐνδιαίτημα τερπνόν, ἀποπνέον τὴν ἀνε-
σιν, τὴν εὐπορίαν, τὴν εὐμάρειαν, κατοικητή-
ριον εὐδαιμονίας, φωλεὰ ἐρημικὴ μακρὰν τῆς
τύρβης, περικυκλωμένη ὑφ' ὄλων τῶν θελγῆ-
τρων τοῦ ἀγροτικοῦ βίου, ἐν ἣ ἠδύνατο νὰ
ἐκκολαφθῶσι πάντα τὰ χαρμύσυνα αἰσθήματα
τοῦ βίου. Ἡ οἰκία ἴτο κατφικημένη, ὡς ἐμαρ-
τύρουσαν πολλὰ σημεῖα, ἰδίᾳ δὲ ὁ ἀπὸ τῆς κα-
πνοδόχης ἀναθρώσκων καπνὸς τῆς ἐστίας. Τίνες

εὐτυχεῖς ἄρα γε κατόκου ἐκεῖ; Ἴσως γεωκτη-
μων τις εὐπορος ἀψηφῶν τὰς πολυαράχους δια-
σκεδάσεις τῆς πόλεως καὶ κατοικῶν ἐκεῖ πανοικει
ὅπως ἐπιτηρῆ διηνεκῶς ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὴν
καλλιέργειαν τῶν κτημάτων του Ἴσως ἐραστὴς
τις τῆς ἐξοχῆς, ἀπηλλαγμένος τῶν πεζῶν βιω-
τικῶν φροντίδων, ὅστις μετέβαινε ἵνα κατοικ-
κῆσῃ ἐκεῖ ἀπὸ τοῦ χειμῶνος διὰ νὰ ἀπολαύσῃ
τοῦ θεάματος τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως ἀπὸ
τῆς πρώτης χαρρυχῆς τοῦ ἔαρος. Καὶ ὁ Ἀν-
δρέας ἐφαντάζετο τὸν εὐτυχῆ ἄγνωστον οἰκο-
δеспότην τοῦ ἐπιφθόνου ἐκείνου κτήματος κα-
θήμενον παρὰ τὸ θαλπὸς τῆς ἐστίας του καὶ
ἀναγινώσκοντα, ἐφαντάζετο τὴν σύζυγόν του
ῤάπτουσαν, τὰ τέκνα του σκιρτῶντα, ἐνῶ ἡ
χύτρα κοχλάζει ὑποκώφως εἰς τὸ μαγειρεῖον
εὐώδη διαχέουσα κνίσσαν ὀσάκις ἡ θεράπαινα
ὑπαναγείρει τὸ σκέπασμά της, μέχρις οὐ ἔλθῃ
ἡ εὐλογητὴ ὥρα νὰ συναχθῆ περὶ τὴν τράπεζαν
πᾶσα ἡ οἰκογένεια. Ἐφαντάζετο παλιν τὰς
οἰκογενειακὰς ὑμηγύρεις τῆς ἐσπέρας περὶ τὸ
φῶς τῆς λυχνίας, ὅτε ὁ ὕπνος κατέρχεται ἀβιά-
στως, μαλακῶς καὶ ἠδυπαθῶς πιέζων τὰ βλε-
φαρα. Ἐφαντάζετο τὸν οἶκον αὐτὸν περιβαλ-
λόμενον ἀπὸ αἰγλὴν φαιδρότητος κατὰ τὰς
εὐηλίουσ ἡμέρας. Καὶ ἐσκέπετο . . .

Διατί τάχα νὰ μὴ ἔχη καὶ αὐτὸς μίαν ἀγρο-
τικὴν ἔπαυλιν, ἐν καταφύγιον τερπνόν καὶ ὑγιει-
νόν; Χάριτι θεῆς δὲν τοῦ ἔλειπον τὰ μέσα ἠδύ-
νατο νὰ κτίσῃ, ν' ἀγοράσῃ, ἐν ἀνάγκῃ δὲ νὰ
ἐνοικιάσῃ μίαν τοιαύτην. Ἄν εἶχε τὸ πνεῦμα
ἐλεύθερον, ἂν δὲν ἴτο ἡ κατάστασις του διαρκ-
κῶς μετέωρος καὶ διαρκῶς ἀκροσφαλῆς ἡ ἡσυ-
χία του, θὰ τὸ εἶχεν ἤδη σκεφθῆ καὶ θὰ τὸ
εἶχεν ἐκτελέσῃ, διότι αὐτὸς φύσει ἠρέσκετο εἰς
τὸν ἀπομεμονωμένον γαλήνιον βίον. Ὡ! ἂν ἴτο
κατορθωτόν! ἂν τοῦ τὸ ἐπέτρεπον αἱ ἠθικαὶ
τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου του περιστάσεις, ἂν ἔλει-
πον οἱ φρικώδεις ἐκεῖνοι σπαραγμοί! . . . Ὡ! διέ-
μενε εἰς τὴν ἔπαυλιν του ὄλον τὸ θέρος καὶ
μέρος τοῦ ἔαρος καὶ μέρος τοῦ φθινοπώρου, θὰ
ἤρχετο εἰς αὐτὴν καὶ κατὰ τὸν χειμῶνα προσέτι
παροδικῶς, ὀσάκις ὁ καιρὸς τὸ ἐπέτρεπεν. Μὲ
ἓνα δίφρον μικρὸν, συρόμενον παρ' ἐνὸς ἵππου καὶ
διοικούμενον παρ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου θὰ μετέβαι-
νε εἰς τὴν πόλιν τὰς ἡμέρας τῶν συνεδριάσεων
καὶ θὰ ἐπέστρεφε πρὸ τῆς ἐντάσεως τοῦ καύ-
σωνος εἰς τὸ σκιερὸν του καταφύγιον. Ἐνόμιζεν
ἤδη ὅτι ἐβλεπε τὴν σύζυγόν του ἤρεμον, γα-
λήνιον, εὐπροσῆγορον—τί ὄνειρον!—καταγινο-
μένην περὶ τὰ οἰκιακά, τὴν Λιλὴν ἀσχολουμέ-
νην σοβαρῶς περὶ τὸ πρῶτόν της κέντημα, τὸν
Ἀλέκον σκιρτῶντα θορυβωδῶς ὡς νεαρὸν πῶλον
ἐντὸς τοῦ κήπου ἢ εἰς τὰ περίξ. Τὸ πρῶτὸ ἠδύ-
νατο κάλλιστα νὰ ἐξέρχεται πρὸς κυνηγεῖαν
ἐντὸς τῶν παρακειμένων κτημάτων. Τὴν ἐσπέ-

ραν θά μετέβαινον πανοικει εἰς τὰ λουτρά τοῦ Φαλήρου. Κατὰ δὲ τὰς σεληνοφεγγεῖς νύκτας θά ἐδείπνει ὅλη ἡ οἰκογένεια ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὸ ἄνδρον, ἀναπνεύσας τὴν ζωογόνον αὔραν, βλέπουσα τὸ μαγικὸν πανόραμα τῆς μαρμαριούσης φαληρικῆς θαλάσσης καὶ ἀκούουσα τὸ εὐθυμον ἄσμα τοῦ γούλλου καὶ τὸν ἐναρμόνιον θροῦν τῶν φυλλωμάτων . . .

Τόσον ἦτο βεβουλισμένος εἰς τὰς εἰδυλικὰς ταύτας σκηνάς ὡς ἀνέπλαττεν ἡ φαντασίη του, ὥστε δὲν ἤκουσε ποσῶς τὸν κρότον ἀμάξης, ἥτις ἐρχομένη ἐξ Ἀθηνῶν, εἰσῆλθε καὶ αὐτὴ ἐπίσης εἰς τὴν πλαγίαν ὁδὸν καὶ εὐρίσκετο ἤδη ὀπισθὲν του. Ὁ ἀμαξηλάτης ἐδέησε νὰ ἐπαναλαβῆ δις τὴν φράσιν: «Ἐμπρός! . . . κύριος! . . .» καὶ ὁ Ἀνδρέας μὲν ἐπρόφθασε νὰ παραμερίσῃ εἰς τὴν στενὴν ὁδόν.

Ἀπείχεν ἤδη εἴκοσι περίπου βήματα ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἥτις ἐγέννα εἰς τὸν νοῦν του τόσας καὶ τόσας σκέψεις, ὅτε αἰφνης εἶδε τὴν ἀμαξάν σταθεῖσαν ἐκεῖ, πρὸ τῆς εἰσόδου. Ἡ κεκλεισμένη θυρὶς ἠνοιχθή καὶ κατῆλθεν ἀνὴρ τις, ὁ ἀμαξηλάτης ἐπίσης κατῆλθεν ἀπὸ τῆς ἔδρας του καὶ ἐβοήθησε τὸν ἐπιβάτην νὰ ἐξαγάγῃ ἀντικείμενόν τι ἐκ τοῦ βήθους τῆς ἀμάξης. Ὁ Ἀνδρέας ὅστις εἶχεν ἐν τῷ μεταξύ πλησιάζῃ ὠχρίασεν ἰδὼν τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο καὶ ἐσταματησέν· ἔλαφρον ῥίγος διέτρεξε τὸ σῶμα του. Τὸ ἐξαχθὲν ἐκ τῆς ἀμάξης ἀντικείμενον ἦτο ἐν φέρετρον.

Ναί· ἐν φέρετρον μικρὸν, διὰ τὸ σῶμα παιδίου, λευκόν, μὲ παρυφὰς καὶ κοσμήματα ἐπαργυρα, μὲ τὸν σταυρὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ σκεπασματος, μὲ θυσάνους πρασίους καὶ λευκοὺς ἐκ γάζης, κομψὸν ἐν τῇ ἀπαισιότητί του.

— Πῶς; ἀπέθανεν; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας, θέλων κἄτι νὰ ἐρωτήσῃ, συναισθανόμενος τὴν μωρίαν τῆς ἐρωτήσεώς του, ἀλλὰ μὴ εὐρίσκων ἄλλην.

— Ἐνα παιδάκι.

— Μεγάλο;

— Πέντε ἐτῶν.

Πέντε ἐτῶν! . . . ἦτο λοιπὸν συνομήλικον μὲ τὸν Ἀλέκον του.

— Καὶ ἦτο ἀγόρι; ἠρώτησεν ἐκ νέου ὁ Ἀνδρέας.

— Ἀγόρι.

— Ἀπὸ τί ἀπέθανεν;

— Ἀπὸ διφθερίτιδα. ἀπάντησεν ὁ ἀνὴρ, ὅστις ἤρχιζε νὰ εὐρίσκη ὕψωσὸν ὑπὲρ τὸ δέον παρατεινομένας τὰς ἐρωτήσεις ἐκ μέρους ἐνὸς ἀγνώστου διαβάτου.

Διὰ μίας ὁ Ἀνδρέας ἐφαντάσθη τὸ τέκνον του, τὸν Ἀλέκον νεκρὸν ὡς τὸ παιδίον ἐκεῖνο τῆς ἐπαύλεως, φονευθέντα ὑπὸ τῆς ἀνηλεοῦς νόσου, κατακείμενον ἐντὸς παρομοίου φερέτρου ἀνθοσκεποῦς. Ἐφαντάσθη τοὺς ἱερεῖς φέροντας

τὰ λευκὰ ἄμυρα, τὴν ἔρρινον ψαλμωδίαν τῶν ψαλτῶν, τοὺς νεκροφόρους βυπαρούς, ἐκτετραχηλισμένους, μὲ τὸν ἀκάθαρτον ἐκείνον ποδῆρη χιτῶνά των φέροντας ἀδιαφόρως τὸ ἐλαφρὸν φορτίον, τὴν ταλάντευσιν τοῦ μικροῦ φερέτρου ἐντὸς τῆς χρυσοποικίλου νεκροφόρου ἀμάξης, τὸν ἐνταφιασμόν, τὸν κρότον τοῦ χύματος, τοὺς σπαρχτικοὺς λυγμούς, τὴν παγεράν ἐπιστροφὴν εἰς τὸν πένθιμον οἶκον. Ἐφαντάσθη πάντα ταῦτα ἀστραπηδὸν καὶ ἀπὸ ὠχρὸς ἐγένετο πελιδνὸς καὶ τὰ γόνατά του ἐκάμψθησαν. Ἐστράφη καὶ μὲ βῆμα ταχὺ ἤρχισε νὰ βαίνει πρὸς τὰς Παράγκας, ἐνῶ ὁ κομίσας τὸ φερίτρον ἀνὴρ ἀνεβίβαζεν αὐτὸ διὰ τῆς λιθίνης κλίμακος εἰς τὴν ἐρυθρὰν οἰκίαν, ἡ δὲ ἀμαξά ἀπέμεινε σταθμεύουσα πρὸ τῆς εἰσόδου.

Αἱ πρώται βανίδες τῆς βροχῆς ἔστιζον ἤδη τὸ λευκὸν ἔδαφος τῆς ὁδοῦ τοῦ Πειραιῶς. Ἡ ἀμαξά ἥτις κατὰ τὸ ἀπαράβατον σύστημα εἶχε σταθμεύσῃ ἐπ' ὀλίγον εἰς τὰ παραπήγματα, εἶχεν ἀναχωρήσῃ εἰς Ἀθήνας. Ἄν εὐρίσκετο ἀκόμη ἐκεῖ, ὁ Ἀνδρέας ἤθελε παρακαλέσῃ, τοὺς ἀγνώστους ἐπιβάτας τῆς νὰ τὸν παραλάβωσιν, ἤθελε πληρώσῃ ἀδρῶς τὸν ἠνίοχον ὅπως ἐν ἀνάγκῃ τὸν προσλάβῃ εἰς τὴν παρὰ τὴν ἔδραν του θέσιν. Δὲν ἐφοβεῖτο τὴν βροχὴν, ὅχι ἄλλως θά εἰσῆρχετο εἰς μίαν τῶν Παραγκῶν καὶ θά εὐρίσκεν ἐκεῖ πρόσκαιρον καταφύγιον ἕως ὅτου ἤθελε διέλθῃ ἐτέρω τις ἀμαξά. Ἐπειγέτω νὰ φθάσῃ εἰς Ἀθήνας καὶ διὰ τοῦτο ἀνέλαβε τὴν πορείαν του μὲ βῆμα σπεῦδον, τρέχων σχεδόν, ἐνῶ ἡ βροχὴ ἤδη δαψιλῶς τὸν ἔλουεν. Τὸν εἶχε καταλάβῃ φόβος. Ἦθελε νὰ ἰδῇ τὸ τέκνον του, νὰ τὸ ἰδῇ ζῶν, ὑγιαῖνον. Δὲν εἶχον παρέλθῃ ἀκόμη δύο ὥραι ἀφότου τὸ ἀφῆκεν εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος τῆς κατοικίας του. Ἄλλ' ἀδιάφορον εἶνε τόσον ὕπουλοι, τόσον κεραυνοβόλοι αὐταὶ αἱ νόσοι τῶν παιδιῶν, ὥστε τὸ προσβαλλόμενον ταλαίπωρον μικρὸν ὅπερ πρὸ ὀλίγων ἐτι ὠρῶν ἔπαιζεν ἀμέριμον ἐκπνέει πρὶν ἢ σθεσθῇ τὸ μεϊδιάμα ἀπὸ τὰ χεῖλη του. Ἡ διφθερίτις! . . . ὦ τὴν ἀποτρόπαιον Ἐρινύν!

Διὰ μίας ἠκούσθη ὄξυς συριγμός. Ἡ ἀμαξοστοιχία προερχομένη ἐκ Πειραιῶς διέγραφεν εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἀπόστασιν εὐρείαν καμυτὴν καὶ ἡ ἀτμομηχανὴ τῆς ἐξέπεμπεν ἔρρυθμον ἀσθηματώδη βρόμον. «Ὡ! ἀν ἦτο δυνατόν νὰ σταματήσῃ, νὰ τὸν παραλάβῃ διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερον! . . . Μηχανικῶς ὕψωσε τὴν ῥάβδον του ὡσεὶ καλῶν αὐτὴν καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ. Οἱ ἐκ τῶν θυρίδων τῶν βαγονίων προσβάλλοντες τὰς κεφαλὰς ἐπιβάταιν θά τὸν ἐξέλαθον βεβαίως ὡς παραφρονᾷ. Μετὰ τινα δευτερόλεπτα ἡ ἀμαξοστοιχία ἠφανίσθη ἐκπέμφασα ὕστατον διάταρον συριγμόν.

Ὅτε ἐφθασε πρὸ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηροδρό-

μου ὁ Ἄνδρέας ἦτο καθιδρός, ἐνῶ τὰ ἐνδύματά του ἀπέσταζον ἐκ τοῦ ὕδατος τῆς βροχῆς. Προσκαλέσας τὴν πρώτην ἀμαξάν, ἦν συνήνησε καὶ ἀνελθὼν ἐν τάχει εἶπεν ἀσθμαίνων πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην:

— Ὅδὸς Νίκης, ἀριθμὸς τάδε . . .

Ἄπο τῆς θυρίδος ἐβλεπεν ὡς φάσμα, πελιδνός, μὲ ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς τὴν βροχὴν καταπίπτουσαν βαρδαιώς, τοὺς διαβάτας συνωθουμένους ὑπὸ τοὺς ἐξώστας ἢ εἰς τὰς θύρας τῶν ἐργαστηρίων. Ἐκ διαλειμμάτων κύπτων πρὸς τὰ ἔμπρὸς ἐφώνει σπασμωδικῶς πρὸς τὸν ἀμαξηλάτην.

— Γρήγορα! . . . κάμε γρήγορα! . . .

Καὶ ὑπελόγιζε κατὰ βήματα τὴν ἀπόστασιν, ἥτις τὸν ἀπεχώριζεν ἀπὸ τοῦ οἴκου του. Ἴδού τὸ Μοναστηράκι . . . νὰ ἡ Καπνικαρέα . . . νὰ ἡ οἰκία Κορομηλά . . . ἐφθάσαμεν!

Ὅτε ἡ ἀμαξα ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας του, κατῆλθε δι' ἐνὸς ἀλματος, ἐδῶκεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην ἐν δίδραχμον καὶ χωρὶς νὰ περιμεῖνῃ νὰ λάβῃ τὸ ὑπολοιπὸν ἔκρουσε σφοδρῶς τὴν θύραν, ἥτις ἐν τῷ ἄμα ἠνεψήθη.

Ὁ πρῶτος ὃν εἶδεν ἦτο ὁ υἱὸς του, ὁ Ἀλέκος ὅστις πρῶτος εἶχε δράμῃ ἀκούσας κρουομένην τὴν θύραν καὶ ὅστις ἰδὼν τὸν πατέρα του ἐκραύγαζε περιχαρῆς:

— Ὁ μπαμπᾶς! . . . ὁ μπαμπᾶς, μαμμά!

Ἡ μορφή τοῦ πατρὸς ἠθρίασεν ἐν δάκρυ ἐφάνη τρέμων εἰς τὸν καθὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ του καὶ ὤρμησεν ἀνερχόμενος τὴν κλίμακα πολὺ ταχύτερον ἀφ' ὅτι εἶχε κατέλθῃ αὐτὴν τὴν πρωΐαν. Ἐνῶ δὲ ἡ σύζυγός του ἀπὸ τῆς θύρας τοῦ θαλάμου τῆς φέρουσα πρωινήν οἰκιακὴν ἐσθῆτα καὶ μὴ ὑποπτεύουσα οἷος κλύδων φοβερός ἀλλαγος εἶχε συνταράξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ταλαιπώρου ἐκείνου νέου ἀνδρὸς ἐβλεπεν ἀποροῦσα τὴν σκηνήν, ἐσφιγγεν οὕτως ἔκφρων ἐπὶ τοῦ στήθους τὸ τέκνον του καὶ κατασπαζόμενος αὐτὸ ἐφώνει μετὰ λυγμῶν:

— Παιδί μου! . . . παιδί μου!

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΔΙΣΤΙΧΑ

1

Μιά τέχνη ξέρω : ν' ἀγαπῶ — κι' ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου.
Σὺ, ποῦ δὲν ξέρεις ν' ἀγαπᾶς, πάρε με δάσκαλό σου.

2

Ἦσ τὸ χῶμα κάτω τί ζητοῦν τὰ μάτια σου σκυμμένα ;
Ἄν ἡ καρδιά σου χάθηκε, ζήτη τὴν ἀπὸ μένα.

3

Τὸν ἥλιο καὶ τὰ μάτια σου σὺν τύχῃ ν' ἀντικρύζω,
Ἄπὸ τὸ φῶς τοὺς τὸ πολὺ θαμπάνομαι, δακρύζω.

4

Ἄχ οὐγαλοπερπάτητῃ καὶ χαμηλοβλεποῦσα,
Ἄν εἶχες ἴδια πείσματα, διπλᾶ θὰ σ' ἀγαποῦσα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΟΥ ΒΕΛΓΙΟΥ ΛΕΟΠΟΛΔΟΣ Α'

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Δ'.

Οὕτω λοιπὸν ἄγγλοι ὑπουργοί, ῥῶσοι καὶ πρῶσοι διπλωμάται, γάλλοι δημοσιολόγοι, οἱ πάντες συμφωνοῦσιν ἐν τῇ κατακρίσει τοῦ Λεοπόλδου· οἱ πάντες παραδέχονται ὅτι αἰτία τῆς παραιτήσεώς του ἦτο ὁ θρόνος τῆς Ἀγγλίας (1) ἀλλ' ἐὰν ψυχρότερον ἐσκέπτοντο περὶ τῶν πραγμάτων οἱ δοιμῆς ἐκεῖνοι ἐπικριταὶ τοῦ ταλαιπώρου πρίγκηπος, δὲν θὰ ἠδίκουν οὕτως αὐτόν. Ἀπέβλεπεν, ἔλεγον, εἰς τὴν ἀντιβασίλειαν τῆς Ἀγγλίας. Ἄλλ' ἦτο βέβαιον ὅτι θὰ ὑπῆρχεν ἀντιβασίλειά ; Γεώργιος ὁ Δ' ἤγαστο πρὸς τὸν τάφον· ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του ὑπῆρξε διαδοχὸς τοῦ ἑτέρου υἱοῦ τοῦ Γεωργίου Γ', ὁ δούξ τῆς Κλαρεντίας, ὅστις καὶ ἐβασίλευσεν ὡς Γουλιέλμος Δ'. Τοῦτου διάδοχος ἦτο ἡ πριγκίπισσα Βικτωρία, ἡ θυγάτηρ τοῦ δουκὸς τοῦ Κέντ καὶ ἀνεψιά τοῦ Λεοπόλδου. Καὶ ἦτο μὲν γέρον ὁ ἐπίδοξος ἐκεῖνος διάδοχος τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας καὶ δὲν ἐφαίνετο μακρόβιος, ἀλλὰ καθόσον αὐτὸς θὰ ἐγήρασκε, θὰ ἠῤῥακνεν ἡ κόρη, ἡ προωρισμένη διὰ τὸν θρόνον. Ἦτον αὕτη ἡδὴ ἐνδεκαετής, ὥστε ἤρουν πέντε ἢ ἕξ ἔτη, ὅπως καταστῆ κανονικὴ διάδοχος τοῦ θρόνου, οὕτως μικρὰν πιθανότητα εἶχεν ἡ βραχυτάτη θὰ ἦτο ἢ ἐπὶ τοῦ θρόνου τῆς Ἀγγλίας ἀντιβασίλειά τοῦ Λεοπόλδου· ἀλλ' ὅταν ἀπροσδόκητον γεγονός ἐπέλθῃ, ταράττον τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐμβάλλον αὐτοὺς εἰς ἀμηχανίαν, δύσκολος εἶναι ἡ ψυχρὰ σκέψις καὶ ἡ ἀνευρεσις τῆς ἀληθοῦς αἰτίας τῶν φαινομένων. Συμβαίνει δὲ πολλάκις, ὅταν οἱ ἐπικριταὶ εἶνε ἀνίκανοι νὰ ὑψωθῶσι μέχρι τοῦ φρονήματος καὶ τῆς εὐγενοῦς φιλοδοξίας τοῦ ἐπικρινομένου. νὰ σφάλωνται καὶ νὰ ἀδικῶσιν αὐτόν. Οἱ λίαν πρακτικοὶ ἐκεῖνοι πολιτικοὶ καὶ διπλωμάται, οἵτινες ὡς ἀφετηρίαν τῶν σκέψεών των εἶχον μόνον τὸ συμφέρον καὶ τὴν ἀρχήν, δὲν ἠδύναντο νὰ σκεφθῶσιν ὅτι ἠδύνατο ἀνὴρ τις νὰ ἔχῃ ὡς γνώμονα τῆς ἐαυτοῦ πολιτείας τὸ γενναῖον αἰσθημά του καὶ τὴν συνετὴν μέριμναν περὶ τοῦ λαοῦ ὃν ἐκέκλητο νὰ κυβερνήσῃ, ἐνόμιζον δὲ ὅτι τὰ πάντα ἠδύναντο νὰ ἐξηγήσῃσι διὰ τῆς ταπεινῆς φιλοδοξίας τοῦ ἀντιβασιλεῦσαι ἐν Ἀγγλίᾳ!

(1) Καὶ ὁ ἱστορικὸς Γερβίνος, πλανώμενος ἐκ τῆς περὶ τούτου κοινῆς ὡς εἶπεν γνώμης τῶν συγχρόνων, σφάλλεται ἀποδίδων τὴν παραιτήσιν ἐκείνην τοῦ Λεοπόλδου εἰς τὴν περὶ ἀντιβασίλειαν ἐν Ἀγγλίᾳ φιλοδοξίαν αὐτοῦ.